

POSTANOWIENIE

Dnia 5 marca 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosław Sadowski (przewodniczący)

SSN Tomasz Demendecki

SSN Aleksander Stępkowski (sprawozdawca)

w sprawie ze skargi R. B.

na przewlekłość postępowania przed Sądem Najwyższym w sprawie I NSP 111/19
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw
Publicznych w dniu 5 marca 2020 r.,

I. pozostawia skargę bez rozpoznania,

**II. zwalnia skarżącego od wydatków postępowania, obciążając
nimi Skarb Państwa.**

UZASADNIENIE

W dniu 1 stycznia 2020 r. R. B. wniósł skargę na przewlekłość postępowania w sprawie NSP 111/19, które toczyło się przed Sądem Najwyższym.

W treści skargi domagał się zobowiązania Sądu Najwyższego do „złożenia do akt dowodów umocowania na urządzie sędziego, jak tego wymaga art. 179 Konstytucji, osób podających się za sędziów, na okoliczność nieistnienia” oraz „dowodów umocowania przez Naród do wykonywania władzy sądowniczej, jak tego wymaga art. 4 ust. 2 Konstytucji, osób podających się za sędziów, na okoliczność nieistnienia”. Oprócz tego R. B. domagał się „zorganizowania Sądu Najwyższego zgodnie z Konstytucją i ustawami”, a także stwierdzenia przewlekłości postępowania w sprawie i przyznania na jego rzecz kwoty 20.000 zł tytułem zadośćuczynienia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skargę należy pozostawić bez rozpoznania.

Zgodnie z art. 5 ust. 1 ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (Dz.U. 2018, poz. 75, dalej: ustawa o skardze na przewlekłość) skargę o stwierdzenie, że w postępowaniu, którego skarga dotyczy, nastąpiła przewlekłość postępowania, wnosi się w toku postępowania w sprawie. Z przepisu tego *a contrario* wynika, że niedopuszczalne jest wniesienie skargi na przewlekłość postępowania, które już się zakończyło. Okoliczność ta dotyczy natomiast sprawy NSP 111/19, zakończonej postanowieniem Sądu Najwyższego z dnia 22 października 2019 r.

Z powyższego względu rozpatrywana obecnie skarga jest niedopuszczalna z mocy ustawy, co z kolei obliguje do pozostawienia jej bez rozpoznania, stosownie do treści art. 430 § 1 k.p.k. w zw. z art. 5 ust. 1 *a contrario* ustawy o skardze na przewlekłość. Z tego względu należało orzec jak w pkt. I sentencji.

Rozstrzygnięcie z pkt. II uzasadnia treść art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k. i art. 8 ust. 2 ustawy o skardze na przewlekłość; uiszczenie ich przez skarżącego byłoby zbyt uciążliwe.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.